ΤΗ ΙΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ
ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Κάρπου καὶ Παπύλου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α'
Πανεύφημοι Μάρτυρες

Καρποὺς προσενήνοχας Θεῷ, τὴ διδασκαλία σου, τοὺς σεσωσμένους Ἀοίδιμε, σαυτὸν δὲ κάρπωμα, Ἱερὸν προσήξας, μαρτυρίου αἵματι, παμμάκαρ φοινιχθεὶς ἱερώτατε, διὸ ἱκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τὸν νοῦν ἐπερείσαντες Χριστῷ, ἀκλινεὶς ἐδείχθητε, ταῖς προσβολαῖς τῶν κολάσεων, οἰκείοις αἵμασι, πλάνης τοὺς προμάχους, ἄρδην κατακλύσαντες, καὶ ἔνδον Παραδείσου σκηνώσαντες, ὦ Ἱερώτατοι, Ἱερεῖα ὡς ἀμώμητα, ὢς τῆς θείας, ἀμπέλου βλαστήματα.

Πυρὸς δυνατώτερον τὸν νοῦν, ἐξαφθέντες Μάρτυρες, ἐν τῇ ἀγάπη τοῦ Κτίσαντος, Κᾶρπε καὶ Πάπυλε, νοητοὶ φωστῆρες, τὸ πῦρ ἀπεσβέσατε, εἰδώλων βδελυρῶν θεία χάριτι, δρόσω τῆς πίστεως, καὶ αἱμάτων ταῖς προσχύσεσι, τὸν χειμάρρουν, τρυφῆς ἐκληρώσασθε.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ὡς ἄξιος ἐν θεόπταις, τοὺς οὐρανοὺς σὺ εἶδες Ὅσιε ἀνεωγμένους, καὶ τὸν Κύριον ἐν θρόνῳ καθήμενον, καὶ Χερουβὶμ καὶ Σεραφὶμ περικύκλω αὐτοῦ, καὶ παρὰ σοῦ πάλιν ἡμεῖς φωτισθέντες, τὸ Ἱερόν σου ποίμνιον, Κᾶρπε βοᾷ σοί. Αἴτησαι εἰρήνην τῶ κόσμω, καὶ ταὶς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον
Τριήμερος ἀνέστης

Τὴν πάσάν μου ἐλπίδα εἰς σέ, Παρθένε ἀνατίθημι, μὴ παρίδης, ἀλλὰ σπεῦσον Ἀγαθή, ῥυσθήναί με ἐν τάχει, παθῶν τῶν ἐνοχλούντων, καὶ καθ' ἑκάστην πολεμούντων με.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Παρίστατο τῶ ξύλω ποτέ, καιρῶ τῶ τῆς σταυρώσεως, ἡ Παρθένος, σὺν Παρθένω Μαθητή, καὶ κλαίουσα ἐβόα. Οἴμοι! πῶς πάσχεις πάντων, Χριστὲ ὑπάρχων ἡ ἀπάθεια;

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Κάρπω τὸν αἶνον σὺν Παπύλω Προσφέρω.
Θεοφάνους

Ὠδὴ α' Ἦχος πλ.β'
Ὡς ἐν ἠπείρῳ

Καταυγασθῆναι τὴ αἴγλη τῆς σῆς Χριστέ, ἀνάρχου θεότητος, τὴν ζοφώδη μου ψυχήν, καὶ δοθῆναι λόγον μοὶ αἰτῶ, τοὺς ἀξίως τοὺς σοφούς, ὑμνῆσαι Μάρτυρας.

Ἀπαρνησάμενοι πᾶσαν τὴν γεηράν, Ἀθληταὶ ἀπόλαυσιν, ἐπτερώσατε ὑμῶν, τὸν νοῦν πρὸς οὐράνιον ὁδόν, δι' ἀσκήσεως τὸ πρίν, καὶ νὺν δι' αἵματος.

Ῥαδίως ἤχθητε πάντα πρὸς πειρασμόν, ὑποστῆναι Πάνσοφοι, δυναστεία θεϊκή, δι' ἧς καὶ τὴν ἅπασαν Ἰσχύν, τῶν ἐχθρῶν καταβαλόντες, κλέος ἤρασθε.

Θεοτοκίον

Παλαιωθέντα τὸ πρὶν μὲ τὴ συμβουλή, τοῦ δολίου ὄφεως, ὁλωλότα ὁ Θεός, καθορᾷ μὴ φέρων μὲ ἐν σοί,

κατοικήσας τὴ Σεμνὴ ἐκαινοποίησεν.

Ὠδὴ γ'

Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σὺ

Ὡς τὸ τοῦ Κτίστου ἀληθῶς, κατ' εἰκόνα τηροῦντες, οὐκ ἐκάμψατε γόνυ, ἀντιθέοις τῶν ἐθνῶν, σεβάσμασιν, ἀλλ' εὐχῇ, ἀηττήτω, ταῦτα κατεστρέψατε.

Τὴ δυσσεβεῖ τοῦ δικαστοῦ, οἱ γενναῖοι προστάξει, αἰσθητῶς γυμνωθέτες, ἐνεδύσαντο Χριστόν, δι' ὃν καὶ ὥσπερ κριοί, πεδηθέντες, ἤγοντο ἀλύσεσιν.

Ὁρῶν τὸ ἄτρεπτον ὑμῶν, πρὸς αὐτὸν τῆς ἐλπίδος, ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης, ἐν νυκτὶ ἀγγελικαίς, ἐπιστασίαις θαρρεῖν, ἐν βασάνοις, Ἔνδοξοι προτρέπεται.

Θεοτοκίον

Νοσοῦσαν Δέσποινα δεινῶς, τὴν ψυχήν μου τῷ πλήθει, τῶν πολλῶν μου πταισμάτων, θεραπεύσασα θερμή, πρεσβεία σου πρὸς Θεόν, καὶ τὰ πάθη, ἴασαι τοῦ σώματος.

Ὁ Εἱρμὸς

«Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρα, τῆς ὁμολογίας σου».

Κάθισμα Ἦχος γ'

Θείας πίστεως

Ὅπλοις πίστεως καθωπλισμένοι, διελύσατε τὰς παρατάξεις, τῶν ἀθέων Ἀθλοφόροι πανεύφημοι, καὶ ἀφθαρσίας τὸ στέφος ἐδέξασθε, Μαρτυρικὸν διανύσαντες δίαυλον. Κᾶρπε Πάπυλε, Χριστὸν τὸν Θεὸν αἰτήσασθε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Θεία γέγονας σκηνὴ τοῦ Λόγου, μόνη πάναγνε Παρθενομῆτορ, τὴ καθαρότητι Ἀγγέλους ὑπεράρασα, τὸν ὑπὲρ πάντας ἐμὲ γοῦν γενόμενον, ῥερυπωμένον σαρκὸς πλημμελήμασιν, ἀποκάθαρον, πρεσβειῶν σου ἐνθέοις νάμασι, παρέχουσα σεμνὴ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἀμίαντος ἀμνὰς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ θεασαμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνωδοῦσα ἐκραύγαζεν. Οἴμοι τέκνον μου! πῶς πάσχεις θέλων ῥύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον.

Ὠδὴ δ'

Χριστός μου δύναμις

Ἀρίστην ἔνδοξοι, Θεῷ προσήξατε, Ἀθλοφόροι θυσίαν τὴν εὐκλεῆ, πίστει Ἀγαθόδωρον, ἀποκρουσάμενοι ἐχθροῦ, τὴν ἀπάτην ἀγαπήσει Χριστοῦ.

Ἰὼ τοῦ ὄφεως, μανεὶς ὁ τύραννος, δεσμευθῆναί σε φήσας καὶ τὰς πλευράς, Κᾶρπε καταξέεσθαι, αὖθις δὲ φλέγεσθαι πυρί, τὸ στερρόν σου οὐ διέλυσε.

Νυμφῶνα Πάπυλε, ἐπιποθήσας ἰδεῖν, τοῦ Δεσπότου πρὸς ὕψος ἀναρτηθείς, ξέεσθαι οὗ δέδοικας, οὔτε πυρὸς ἀπειλοῦντος, ὑπεχώρησας θεσπέσιε.

Θεοτοκίον

Ὁρῶν ἐκ σπλάγχνων σου, Θεὸν ἐρχόμενον, ὃ Ἀδὰμ ὡς ἐν ζόφῳ τῷ τῶν παθῶν, Δέσποινα ἐβόα σοί. Σὴ μεσιτεία τῶν δεινῶν, τοῦ θανάτου μὲ ἐξάρπασον.

Ὠδὴ ε'

Τῷ θείω φέγγει σου Ἀγαθὲ

Νηπίων ὥσπερ τῶν ἀσεβῶν, βέλη τὰς τῶν λίθων βολίδας, δέσμιος ὢν σὺ λελόγισαι, Πάπυλε τρισμάκαρ, ἐνδεδυμένος στολήν, τῆς πίστεως τὴν ὄντως ἀκαταμάχητον.

Νεκρὸς γεγένηται ὁ ἐχθρός, ἐν τῇ καρτερία σου μάκαρ, καὶ σταθηρὰ γενναιότητι, κράτος γὰρ θεόθεν, περιεβάλου σαφῶς, δι' οὗ διττοὺς πολέμους Κᾶρπε ἐνίκησας.

Στόματα θηρῶν ὡς Δανιήλ, Μάρτυρες ἐφράξατε ὅπλοις, ἐνθέοις Κάπρε καὶ Πάπυλε, τούτους δὲ κηρύττειν, Θεοῦ ὑπάρχειν ὑμᾶς, γενναίους Ἀθλοφόρους, πίστει ἐδείξατε.

Θεοτοκίον

Υἱὸν Θεοῦ τὸν Ἐμμανουήλ, τίκτειν Ἡσαΐας σὲ μόνην, προανεφώνει Ἀμόλυντε, τὸν δι' εὐσπλαγχνίαν καταξιώσαντα, ἡμῖν ὁμοιωθῆναι, καὶ ἀπαλλάξαι φθοράς.

Ὠδὴ ϛ'

Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν

Νευρούμενοι Πνεύματι, καὶ τὴν δρόσον παρ' αὐτοῦ, δεχόμενοι Ἀήττητοι, ἐμβληθέντες ἀσβέστω ἐκκαυστική, οὐδόλως ἐφλέχθητε, ἀλλὰ ταύτην ὡς λίθους ἀπειργάσασθε.

Νάμασι κατήρδευσας, διδαγμάτων τὰς ψυχάς, τῶν εὐσεβῶν Ἀοίδιμε, καὶ διὰ τοῦτο ἄφθονον ὁ Χριστός, πηγὴν σε ἀνέδειξε, τῶν θαυμάτων ἐν κόσμῳ παναοίδιμε.

Προθύμως ἀνέκραζον, ὡς ἐκ στόματος ἑνός, Ἀθλοφόροι Κύριε, οὗ λιμὸς οὐδὲ θλίψις οὗ διωγμός, τῆς σῆς ἡμᾶς Δέσποτα, δυνηθῇ ἐκχωρίσαι ἀγαπήσεως.

Θεοτοκίον

Ἀδὰμ τὸν προπάτορα, γυναικεία συμβουλή, πάλαι μὲν ἐθανάτωσε, νὺν δὲ Θεὸς ἐν μήτρᾳ σου χωρηθείς, ἐζώωσε Δέσποινα, καὶ υἱὸν φωτὸς αὖθις ἀπειργάσατο.

Ὁ Εἱρμὸς

«Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμῶν, βοῶ σοί. Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωήν μου Πολυέλεε».

Κοντάκιον Ἦχος δ'

Ὁ ὑψωθεὶς

Ὡς θησαυρὸν πολυτελῆ ὁ Δεσπότης, καὶ κρήνην βρύουσαν κρουνοὺς ἰαμάτων, τοῖς ἐπὶ γῆς παρέσχετο τὰ λείψανα ὑμῶν, νόσους μὲν καθαίροντα, παθημάτων ποικίλων, χάριν δὲ βραβεύοντα, ταῖς ψυχαῖς ἀενάως, διὸ συμφώνως Κᾶρπε τὴν ὑμῶν, Πάπυλε πόθω, τελοῦμεν πανήγυριν.

Ὁ Οἶκος

Ἡ προαιώνιος Θεοῦ Σοφία τε καὶ Λόγος, νοός μου τὴν ὁμίχλην ἀπέλασον, καὶ δίδου λόγον σοφίας ὡς Θεός, τοὺς μιμησαμένους διὰ πόθον ὁλικῶς τὰ θεία σου παθήματα, ἀνυμνῆσαι προθύμως, ὡς ὑπὸ σοῦ. Δέσποτα τῶν ὅλων, ἐπαξίως τῶν ἀγώνων τὰς ἀμοιβὰς ἀποληψομένους. Ἐνταῦθα γὰρ πιστῶν οἱ δῆμοι κυκλοῦντες τῶν λειψάνων τήν σορόν, τὴν εὐεξίαν δρέπονται ἀεί, συμφώνως ἐπιτελοῦντες, Πάπυλε, Κᾶρπε, ὑμῶν τὴν πανήγυριν.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τῃ ΙΓ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Κάρπου, Παπύλου, Ἀγαθοδώρου, καὶ Ἀγαθονίκης.

Στίχοι

- Κάρπῳ, Παπύλῳ, τοῖς Θεοῦ καρποῖς δύο,
- Πὰς πυλεων τμηθείσιν ἠνοίγη πόλου.
- Ἀγαθόδωρον δωρεῶν πληθὺς μένει,
- Πρὸς πληθὺν ἀθλήσαντα δεινῶν μαστίγων.
- Οὐκ ἐμποδὼν σοί, Μάρτυς Ἀγαθονίκη,
- Τὸ θῆλυ πρὸς τὸ θεῖον ἐκ ξίφους τέλος.
- Κᾶρπον σὺν Παπύλῳ δεκάτη τρίτη ἔκτανε χαλκός.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Φλωρεντίου.

Στίχοι

- Ὢ θάρσος οἷον Μάρτυρος Φλωρεντίου!
- Πρὸς τὴ ν φλόγα τρέχοντος, ὥσπερ πρὸς δρόσον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Διοσκόρου.

Στίχοι

- Τμηθεὶς ὁ Διόσκορος αἰσχύνει Δία,
- Τὸν μὴ λαβόντα ψυχαπωλείας κόρον.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νικήτα Πατρικίου τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Στίχοι

- Θλίψεις ὑποστὰς εἰκόνων θείων χάριν,
- Χαίρει χαρὰν Νικήτας, οἵαν οἱ Νόες.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Βενιαμὶν τοῦ Διακόνου.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀντιγόνου, διὰ πυρὸς τελειωθέντος.

Στίχοι

- Τεθνήξομαί σοὶ τῆς ἐκεῖθεν, Χριστέ μου,
- Τὴν ὧδε καύσιν Ἀντίγονος προκρίνων.

Ταὶς τῶν ἁγίων σου Πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὠδὴ ζ'

Δροσοβόλον μὲν

Ποδῶν Μάρτυρες καθήλωσιν ὑπέστητε, κρηπῖσι πανσεβάσμιοι, πορευόμενοι, ἐν ὁδῷ καὶ ᾄδοντες Θεῷ, καὶ κέντρα συντρίψαντες, ὡς χοῦν τῆς ἀσεβείας, εὐσεβῆ πίστιν ἱδρύσατε.

Ὑπὲρ ἥλιον ἀθλοῦντες ἀνελάμψατε, Μάρτυρες ἀξιάγαστοι, καὶ τῆς πλάνης δὲ τῶν εἰδώλων, ἅπασαν ἀχλυν, σαφῶς ἐδιώξατε πιστοίς, θεογνωσίας φωτισμόν, ἀεὶ δωρούμενοι.

Λαβροτάτην φλόγα μέλλουσαν ἀνάπτεσθαι, τοῦ ταύτη ἐμβληθῆναι ὑμᾶς, ἡ πανόλβιος κ ἀθορώσα, ἔκραζε Χριστῷ, Χοροῦ μὴ στερήσης μὲ τῶν σῶν, Ἀγαθονίκη Ἀθλητῶν, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Θεοτοκίον

Ὡς ἀκένωνον πηγὴν σὲ πάντων Δέσποινα, κατέχομεν οἱ δούλοί σου, καὶ βοήθειαν, καὶ στερρὸν ὀχύρωμα ἁγνή, καὶ τεῖχος καὶ σκέπην ἀγαθήν, μὴ στερηθείημεν ἀεί, σὴς ἀντιλήψεως.

Ὠδὴ η'

Ἐκ φλογὸς τοὶς Ὁσίοις

Πυρὶ παραδοθέντας Κᾶρπον καὶ Πάπυλον, καθορῶσα ἡ Μάρτυς, Ἀγαθονίκη θερμῶς, πόθω πρὸς αὐτούς, συνεισῆλθε χορεύουσα, οἱ καὶ τὴν Τριάδα, τυποῦντες ἐφρουροῦντο.

Ῥῆσιν τὴν τοῦ Δεσπότου ἀναλαβόντες Σοφοί, ὑπὲρ τῶν ἀναιρούντων καθικετεύετε, ὅθεν καὶ ὑμεῖς, ἐκτμηθέντες τὰς κάρας ὁμοῦ, ἐν χερσὶ Κυρίου, παρέθεσθε τὸ πνεῦμα.

Οἱ κρουνοὶ τῶν αἱμάτων ὑμῶν Πανεύφημοι, ῥαντισμός τε καὶ ἄκος ἡμῶν γεγόνασι, καὶ εἰδωλικὴν πλάνην κατεξωλόθρευσαν, Θεοῦ τῶν ἁπάντων, γνησίως κηρυχθέντος.

Θεοτοκίον

Συμπαθὴς Θεοτόκε τὸν εὐσυμπάθητον, ἡ τεκοῦσα τὸν Σωτήρα, ἴδε τὴν κάκωσιν, καὶ τὸν στεναγμόν, τοῦ λαοῦ σου καὶ τάχυνον, τοῦ παρακαλέσαι, ἡμᾶς οἰκτειρηθῆναι.

Ὁ Εἱρμὸς

«Ἐκ φλογὸς τοὶς Ὁσίοις δρόσον ἐπήγασας, καὶ δικαίου θυσίαν ὕδατι ἔφλεξας, ἅπαντα γὰρ δράς, Χριστὲ μόνω τῶ βούλεσθαι. Σὲ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τους αἰῶνας».

Ὠδὴ θ'

Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν

Φωτὶ τῶ θείω νὺν πλησιάζοντες, πρεσβευτικαὶς αὐγαὶς τὴν Ἐκκλησίαν φωτίζετε, τὴν ἐσκοτισμένην ἐξ ἀγνοίας δεινήν, δόξαν Εἰκονομάχων ἀποδιώξαντες, καὶ τὴ ὀρθοδόξω, πρὸς Θεὸν πίστει στηρίξαντες.

Ἐχθρῶν δαιμόνων στίφη διώκετε, καὶ πειρασμῶν ἡμᾶς ἀπολυτροῦσθε μακάριοι, μαλακίας πάσης τε καὶ νοσήματος, τοὺς ἡμῶν τῶ τεμένει πίστει προστρέχοντας, νεύσει ἀπαλλάττετε Θεοῦ, Κᾶρπε καὶ Πάπυλε.

Ῥοὴν δακρύων μου μὴ ἀπώσησθε, ὦ ξυνωρὶς Ἁγίων Ἀθλοφόρων, ὡς ἔχοντες, παρρησίαν νὺν πρὸς τὸν Δεσπότην Χριστόν, σκότους μὲ ἀφαρπᾶσαι, τοῦτον αἰτήσασθε, καὶ τοῦ ἀκηράτου φωτισμοῦ καταξιώσατε.

Θεοτοκίον

Ὠδὴν προσάγω σοὶ πόθω Δέσποινα, ἐκ ῥυπαρῶν χειλέων μου ὁ τάλας καὶ δέομαι, τοῦ βορβόρου ῥύσαί με τῶν ἔργων μου, πάντας δὲ τοὺς ἐν πίστει, ἀνευφημούντάς σε, τῆς ἐκ δεξιῶν τοῦ σοῦ Υἱοῦ δόξης ἀξίωσον.

Ὁ Εἱρμὸς

«Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὖ τολμᾷ Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα, διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε, ὡράθη βροτοίς, Λόγος σεσαρκωμένος, ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταίς οὖρανίαις στρατιαῖς σὲ μακαρίζομεν».

Ἐξαποστειλάριον

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Συνόντες παμμακάριστοι, Θεῷ τῶ Παντοκράτορι, καὶ ἀστραπαὶς ταὶς ἐκεῖθεν, λαμπόμενοι Ἀθλοφόροι, Κᾶρπε Χριστοῦ, Ἱεράρχα, καὶ Πάπυλε ἀοίδιμε, στεφανηφόροι Μάρτυρες; τῶν τὴν ὑμῶν ἐκτελούντων, μέμνησθε πάμφωτον μνήμην.

Θεοτοκίον

Τὴν μόνην θεομήτορα, ἀπαύστως μακαρ ἴσωμεν, Οἱ σεσωσμένοι τῶ ταύτης, ὑπερφυεῖ θείω τόκω, ἀξιοχρέως μέλποντες, τὴν Θεοτόκον Δέσποιναν, λύτρον ἡμῖν γὰρ τέτοκε, πλημμελημάτων ἀρχαίων, Χριστὸν Τριάδος τὸν ἕνα.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ ἡ λοιπή του Ὄρθρου Ἀκολουθία, καὶ Ἀπόλυσις.